

23ste zondag door het jaar A

Ez. 33,7-9
Rom. 13,8-10
Mt. 18,15-20

De Heer is aanwezig overal waar mensen vechten om overeen te komen

Waar mensen eensgezind zijn, daar is God! Maar, is een volledige eensgezindheid wel echt mogelijk? Overal zijn er toch meningsverschillen en ruzies, overgevoeligheden, zere tenen en dus conflicten. Jezus moet met zijn uitnodiging tot eensgezindheid iets anders hebben bedoeld dan een rimpelloze harmonie tussen de mensen, die toch nergens kan worden gerealiseerd.

Wat Jezus bedoelt is inderdaad een eensgezindheid die steeds aan het groeien is te midden van de conflicten en de meningsverschillen, die niet worden ontkend. Het is een eensgezindheid die op voorhand niet gegeven is, maar die steeds te veroveren en te heroveren valt. Waar, ondanks de onenigheden, de diepste betrachting toch steeds de vergeving blijft, de verzoening, het vertrouwen en de bevestiging, daar is de Heer in ons midden. Waar mensen, ondanks de eisen die zij tegenover elkaar stellen, toch met elkaar tot overeenkomen willen geraken, daar heeft hun eensgezindheid goddelijke kracht, dan is God in hun midden. In ons gezin of leefgemeenschap, in onze school of jeugdbeweging, in onze parochie-organisatie of werkmilieu, is elk stukje menselijke eensgezindheid, dat in Jezus' naam wordt veroverd, teken van Gods aanwezigheid.

En voor dat fundamenteel streven naar eensgezindheid geeft de evangelietekst van vandaag ons enkele heel concrete tips, die ook voor ons nuttig kunnen zijn. Wij mogen elkaar vermanen, maar dan wel met grote mildheid en geduld en niet in het openbaar. Zelf hebben wij immers al ondervonden dat kritiek geen zin heeft bij iemand die deze kritiek niet kan dragen. Maar wanneer een band van genegenheid en vertrouwen bestaat, kan men in een gesprek onder vier ogen, een knelpunt wel ter sprake brengen. Echte vrienden kunnen elkaar dan zelfs heel veel zeggen. Maar wij moeten dat niet proberen bij diegenen die ons minder genegen zijn. Dat heeft toch het verkeerde effect. Dan zwijgen wij beter en beginnen vooral niet te roddelen. Kritiek past alleen in het kader van een genegenheid die mild en geduldig en persoonlijk is.

Er zijn vele eerste stappen nodig van onze kant. Om tot verzoening te komen mogen wij ons niet tevreden stellen met één enkele, mislukte poging. Ook moeten wij niet wachten tot de andere nu eens een stap zet. Echte eensgezindheid vraagt van ons voortdurende pogingen, ook al kosten die ons heel veel. En klein durven beginnen. Wij moeten niet wachten tot iedereen eerst akkoord gaat. Meestal zullen wij integendeel de indruk hebben dat wij, tegen de grote groep in, met ons onooglijk klein initiatief, machteloos staan. Maar vuur ontstaat bij een kleine vonk. Het is op kleine schaal, onder ons, in de kleinst mogelijke gemeenschap van mensen, dat de verzoening best begint. "Waar twee of drie verenigd zijn..."

Mildheid en geduld, vele, herhaalde stappen van onze kant, en geloven in de kracht van kleine daden, dat zijn de tekenen van onze bezorgdheid om echte eensgezindheid te laten groeien, ondanks en tegen de onenigheden in. De liefdesgeest van Jezus is levendig onder ons aanwezig, als wij ervoor vechten om overeen te komen.